

ולמדנו, עשרה מני החקמות הלו ירדו לעולם, וכולם נטמאו (שאבות) במצרים, פרט לאחד שהתחפש בועלם, וכולם הם מני כשבים, ומהם ידעו המצריים בשפיהם על כל בני העולם. וכשהמצריים רצו לעשות כנות בכספיים למשיהם, היו יוצאים לשדה להרים הגובים, וocabים זבחים, ועושים גומות באرض, ומוטבבים אותו הדם שביב הגמות הלו, ואשר הדם מכוסים בגמות הלו, ושים עליהם בשר, ומקריבים את קרבנותיהם לאותם המינים הרעים מתכנים ומתקרבים כאחד.

ומתפיסים עפם באותו הדבר. ישראאל שהיו משעבדים להם, היו מתקרבים להם, והיו טען וחי טעים אחריהם. והינו מה שכתב, כמושה ארץ מצרים אשר ישפטם בה לא תעשו וכמעשה הארץ בנען וגוז. וככתוב ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעריהם וגוז. למדנו, בשעה שהיו מקריבים להם על גבי השדה והיו מזמינים אותו הדם ומקריבים קרבנותיהם, היו מתכנים כל אותם מינים רעים, ורואים אותו כמו השעריהם, כלם מלאים בשער, ומודעים להם מה שהם רואים.

בא ראה, מה פותוב ביצחק? (בראשית כ) ויגש יעקב אל יצחק אביו וימשחו. אמר רבי יוסי, שנזול על הארץ. אלא מטל השמים (כא לא מהעוז), אלא מטל השמים ומשמי הארץ, בכל הוי ברוך אותו. מה הטעם? כי ראה אותו עם שער. אמר, שפדי להעביר את זה, צרייך ומשמי הארץ, ולא נחת הארץ, שהרי נתקה היא של הארץ, וכשפל השמים ומגד הארץ מתחברן את עבר hei זוחמא.

ויתננא, עשרה זיני חכמות אלין נחתו לעלמא. ובלהו אסתאבו (ס"א אשטאנו) במצרים, בר מחד דאתפשט בעלמא, ובלהו זיני חרשאי איינון, ומנייהו ידע מצרים חרשין, על כל בני עולם. וכך מצראי בעאן לمعد בונפייא בחרישיה לעובדיהון, והוא נפקי למקלא לטורי רמאי, ודבחין דבחין, ועבדין גומין באירוע, וסחרין ההוא דמא סוחרניה דhani גומין, ושאר דמא מתכני בנהנו גומין, ובשרא שווין עליהו. וקרבין קרבניהם, לאינון זינין בישין, ואינון זינין בישין מתכנשין ומתקרבין לחדר, ומתקביסין בהדריהו בההוא טורא.

ישראל דהו בשעבודיהון, והוא מתקרבין להון, ואולפו מניהו, והואו טען בתריהו, והינו דכתיב במעשה הארץ מצרים אשר ישבתם בה לא תעשו במעשה הארץ עוד את זבחיהם בגען וגוז, וכתיב ולא יזבחו עוד את זבחיהם לשעריהם וגוז. תנא, בשעתה דהו מקרבין להון על גבי חקלא, והואו מזמני ההייא דמא, ומקרבי קרבניהם, והואו מתכני כל איינון זינין בישין, וחמן להון בגוֹנָא דשעריהם, בלהו מלין שערא, ומודע ליה מה דאיינון בעין. שא חזי, יצחק מה כתיב ביה, (בראשית כ) ויגש יעקב אל יצחק אביו וימשחו, אמר, דא לא אתדי (ס"א חבא לא אתער), אלא מטלא דשמיא דנגיד על הארץ. אמר רבי יוסי, ומשמי הארץ, בכלא ברכיה. מי טעם. בגין דחמא ליה בשער, אמר ל מעבר דא, ומשמי הארץ אצטיך, ולא זוחמא דארעא, דהאי זוחמא הוא דארעא, וכך תלא דשמיא ומגדא דארעא מתחברן את עבר hei זוחמא.

של הארץ, וכשפל השמים ומגד הארץ מתחברים, עוברת הו מה הארץ.